ΜΙΚΡΑ ΔΙΥΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΜΠΟΥΡΖΕ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΕΙΚΟΝΑΣ

Φωτογραφία ὑπ' ἀριθμ. 9: Ὁ ποιητὴς κ. Ναπολέων Λαπαθιώτης

Νεαζεις λοιπόν, φιλτάτη μου, ρώτησε ἡ νεαρὴ κυρία Ντεμορίς τὴ φίλη της ποὺ εἶχε πάει νὰ τὴν ἐπισκεφθῆ, ὅτι ἡ εἰκόνα μὲ τὸ ξεβαμμένο πλαίσιο καὶ τὰ ξεθωριασμένα χρώματα ἀποτελεῖ παραφωνία μέσα στὰ καινούργια μου ἔπιπλα;

Βέβαια. Τί τὴ θέλεις καὶ τὴ βαστᾶς αὐτὴ τὴν παλιοεικόνα;...

Καὶ ὅμως, ὅταν μάθεις τὴ συγκινητικὴ ἱστορία αὐτῆς τῆς «παλιοεικόνας», θὰ μὲ δικαιολογήσῃς ποὺ τὴν κρατῶ...

Καὶ ἐπειδὴ ἡ φίλη της ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμία νὰ τὴν μάθῃ, ἡ κυρία Ντεμορὶς ἄρχισε νὰ διηγῆται τὰ ἑξῆς:

Ἡ ἀκαρίτισσα ἡ γιαγιά μου ἦταν πολὺ εὐαίσθητη καὶ πολὺ ποιητικὴ γυναίκα. Ἀφοῦ πάντρευψε ὅλα της τὰ παιδιά, πῆγε καὶ κάθησε μαζὶ μὲ μιὰ φρὰ ὑπηρέτρια σ' ἕνα ἥσυχο σπιτάκι τῆς ὁδοῦ Σὰν - Ζερμαὶν, ὅπου περνοῦσε τὴν ἡμέρα της καθισμένη στὸ παράθυρό της, τὸ μοσχοαναρεσμένο ἀπὸ λουλούδια.

Ἕνα πρωὶ ἀνοιξιάτικο, ἐνὸ καθόταν στὴ συνηθισμένη της θέσι κ' ἔπλεκε, σταμάτησε ξάφνα τὴ δουλειά της, ἔσκυψε τὸ κεφάλι της ἔξω καὶ κύτταξε πίσω ἀπὸ τὰ ματογυάλια της δυὸ νέους διαβάτες ποὺ εἶχαν συναντηθῆ κάτω στὸν ἐρημικὸ δρόμο καὶ συνομιλοῦσαν.

Μέσα σὲ μιὰ στιγμὴ τοὺς ἐπιθεώρησε ἀπὸ τὴν κορφὴ ὡς τὰ πόδια κ' ἀμέσως ἐξέφρασε μ' ἕνα περιφρονητικὸ μορφασμὸ τὴν ἐντύπωσί της. Ἀπὸ τὰ πλατειά τους παπουφόρια, τὰ λερωμένα καὶ ξεθωριασμένα, ἀπὸ τὰ μακρυὰ μαλλιά τους, ἀπὸ τὰ λιγδωμένα πλατύγυρα καπέλλα τους βεβαιώθηκε πὼς ἦσαν καλλιτέχνες χασομέρηδες.

Ἡ γιαγιά μου ποτὲ δὲν μποροῦσε νὰ χωνέψῃ τοὺς νέους ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι, μὲ τὸ πρόσχημα τῶν καλλιτεχνικῶν ἀσχολιῶν, ἔνιωθοῦσαν νὰ μὴν κάνουν τίποτε στὴ ζωή τους ἐκεῖ περνοῦσαν τὴν ἡμέρα τους τεμπελιάζοντας.

Φωτογραφία ὑπ' ἀριθμ. 12: Ὁ γνωστὸς μουσικοσυνθέτης κ. Δ. Λαυράγκας.

Χωρὶς ἄλλο, οἱ δυὸ αὐτοὶ νέοι ποὺ σταμάτησαν ἐκεῖ θᾶσαν καλλιτέχνες, γιατὶ ἀμέσως ἄρχισαν νὰ μιλοῦν γιὰ καβαλέττα καὶ γιὰ πινέλα. Ἡ γιαγιά μου, ἀφοῦ τοὺς εἶδε, τραβήχτηκε πάλι μέσα, κ' ἐξακολούθησε δυσαρεστημένη τὴ δουλειά της.

Μὰ ἡ σιγανὴ καὶ περίλυπη φωνὴ τοῦ ἑνὸς ἀπ' τοὺς δυὸ ἀγνώστους ἔφταν καθαρὴ ὡς τ' αὐτιά της.

"Ἀχ, δὲν θὰ τὴν ξαναδῶ πειά, ἔλεγε ἡ φωνὴ αὐτή. Θὰ πεθάνῃ μακρυὰ ἀπὸ μένα... Σκέψου τί μαρτύριο θάναι αὐτὸ γιὰ μένα... Εἶνε φοβερὸ νὰ ξέρῃς ὅτι πεθαίνει ἡ ἀγαπημένη σου καὶ νὰ μὴ μπορεῖς νὰ πᾶς κοντά της... Λὲν μοῦ μένει πειὰ οὔτε πεντάρα καὶ μοῦ εἶνε ἀδύνατο νὰ ταξειδέψω ὡς ἐκεῖ... Καὶ σὰν νὰ μὴ φτάνῃ αὐτό, δὲν μπορῶ νὰ βρῶ οὔτε τὴν παραμικρὴ δουλειά, οὔτε μιὰ προσοπογραφία...

Στὸ σημεῖο αὐτὸ ἡ φωνὴ τοῦ νέου καλλιτέχνου κόπηκε, πνιγμένη στοὺς λυγμούς.

Αὐτὸ ἦταν πάρα πολὺ γιὰ τὴν εὐαίσθητη ψυχὴ τῆς γιαγιᾶς μου. Ἀμέσως ὅλες ἡ προλήψεις ποὺ εἶχε γιὰ τοὺς ἀργοσχόλους καὶ γιὰ τὴν καλλιτεχνία, χάθηκαν μὲ μιᾶς. Λὲν ἔβλεπε πειὰ μπροστά της παρὰ ἕνα δυστυχισμένο...

Γυρεύει προσοπογραφία! σκέφτηκε. Καὶ γιατὶ νὰ μὴν κάνῃ τὴ δική μου;

Καὶ ἀμέσως ἀποφάσισε νὰ τοῦ τὴν παραγγείλῃ.

Ἀλλὰ τὴν ἴδια στιγμὴ τὴν κατέλαβε μιὰ ἀνησυχία. Μὲ τί τρόπο νὰ τοῦ τὸ πῆ; Νὰ τὸν φωνάξῃ ἀπ' τὸ παράθυρο; Μὰ τότε θὰ φαινόταν πὼς τοῦδινε χρήματα γιὰ ἐλεημοσύνη. Κ' αὐτὸ θάταν ἐξευτελιστικὸ γιὰ ἕναν καλλιτέχνη...

Πολυσκέπτη ὅμως, σὰν γυναίκα ποὺ ἦταν, δὲν ἄργησε νὰ βρῆ τὸν τρόπο καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ ἔσπρωξε ἀπότομα μὲ τὸ χέρι της ἀπ' τὸ παράθυρο μιὰ γλάστρα μὲ ρεζεντά, ἡ ὁποία ἔπεσε κάτω στὸ δρόμο.

Ἀμέσως οἱ δυὸ φίλοι ὀπισθοχώρησαν τραγμένοι. Μὰ συγχρόνως ἡ γιαγιά μου προβάλλοντας στὸ παράθυρο, παρακάλεσε τὸν νεώτερο, αὐτὸν ποὺ εἶχε μιλήσει προτήτερα, νὰ τῆς πάρῃ τὸ ἀγαπημένο της ἄνθος.

Ἐκεῖνος ἔσκυψε νὰ σηκώσῃ τὸ λουλούδι καὶ μπῆκε γιὰ νὰ τὸ δώσῃ στὴ γιαγιά μου, ἡ ὁποία πολὺ γρήγορα κατεβήκωσε νὰ σεστιστῆ τόσο στενὰ μαζὶ τοῦ ὥστε, ὕστερ' ἀπὸ μιὰ ὥρα κιόλας ὁ νέος ἄρχισε τὴν προσοπογραφία της.

Ἐνὼ ἐπόζαρε, ἄνοιξε κουβέντα μαζύ του καὶ τὸν παρακάλεσε μὲ τρόπο νὰ τῆς διηγηθῆ τὴν ἱστορία του. Αὐτὸς ὑπάκουσε μὲ προθυμία.

Λεγόταν Κλαύδιος Ροζὲ καὶ καταγόταν ἀπὸ τὴ Βρεττάνη. Ἀπὸ μικρὸ παιδὶ ἔδειχνε μεγάλη κλίσι πρὸς τὴ ζωγραφικὴ καὶ φαινόταν ὅτι θὰ γίνῃ διακεκριμένος καλλιτέχνης. Εἶχε ὅμως τὴν ἀνησυχία νὰ παντρευτῆ πολὺ νέος καὶ νὰ μεταβιβάσῃ στὴ γυναίκα του ὅλο τὸν ἔρωτα καὶ τὴν ἀφοσίωσι ποὺ ἔνιωθε ὡς τότε γιὰ τὴν τέχνη του.

Στὰ δυὸ πρῶτα χρόνια ἡ ζωή τους πέρασε σὰν μιὰ ἀδιάκοπη χαρά. Ὁ Κλαύδιος δὲν μποροῦσε νὰ πιστέψῃ πὼς ὅλη αὐτὴ ἡ εὐτυχία ἦταν δική του.

Κατόπιν ὅμως, ἕνα βράδυ χειμωνιάτικο, ἡ Μαρκέλλα, ἡ ἀγαπημένη του γυναίκα κρυολόγησε κι' ἐπειδὴ δὲν ἐφρόντισε νὰ προφυλαχτῆ, ἀρρώστησε γιὰ καλά. Ἄρχισε νὰ βήχῃ καὶ νὰ λυώνῃ ἀπὸ κρυφὸ πυρετό.

Ὁ δυστυχισμένος ζωγράφος τὴν ἐπῆγε παντοῦ, ξοδεύοντας ὅ,τι εἶχε καὶ δὲν εἶχε. Ἀλλὰ οὔτε ἡ περιποιήσεις του, οὔτε τὰ θερμὰ κλίματα τὴν ὠφέλησαν καθόλου.

Στὸ τέλος ἔμεινε ἀπέναντος καὶ ξαναγύρισε ἀπὸ τὴν ἐξοχή, στὴν ὁποία εἶχε ἀρῆσει τὴ σύζυγό του, στὸ Παρίσι, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ ἐξοικονομήσῃ λίγα χρήματα καὶ νὰ τῆς τὰ στείλῃ γιὰ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴ θεραπεία της.

Ἡ δυστυχία ὅμως τὸν καταδίωκε ἀμείλικτη. Φτάνοντας στὴν πρωτεύουσα, δὲν βρῆκε κομμιὰ ἀπὸ τὶς ἐργασίες ποὺ τοῦ εἶχαν ὑποσχεθῆ καὶ γύριζε ἄεργος. Ἐκεῖνο τὸ πρωΐ, μάλιστα, εἶχε λάβει ἕνα γράμμα ποὺ παρίστανε τὴν κατάστασι τῆς ἀγαπημένης του ἀπελπιστικὴ καὶ δὲν εἶχε οὔτε τὰ ναῦλα νὰ τρέξῃ κοντά της.

Τὰ δάκρυα ἔτρεχαν ἀκράτητα ἀπ' τὰ μάτια τοῦ ζωγράφου, καθὼς διηγόταν τὴν ἱστορία του. Ἀλλὰ κι' ἡ καρδιὰ τῆς γιαγιᾶς μου γινόταν κομμάτια.

Ἡ καλὴ γερόντισσα δμως δὲν ἔδειξε τίποτε

Φωτογραφία ὑπ' ἀριθμ. 11: Ὁ διακεκριμένος ζωγράφος κ. Ἰακωβίδης.

Ἡ φωτογραφίες τῆς σελίδος αὐτῆς, εἶνε ἡ γνωστὲς τοῦ Διαγωνισμοῦ μας, μὲ τὰ ὀνόματα τῶν εἰκονιζομένων.

Φωτογραφία ὑπ' ἀριθμ. 10: Ὁ γνωστὸς πολιτευτὴς κ. Κ. Δεμερτζῆς.

Φωτογραφία ὑπ' ἀριθμ. 13: Ὁ γνωστὸς ποιητὴς κ. Μιλτ. Μαλακάσης.